ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΕΚΤΟΡΟΣ ΜΟΝΤΙΝΙ

ΔΕΝ ΕΙΣΑΙ ΑΝΔΡΑΣ!...

ΙΑ νά διασκεδάσω τήν ἀνία, πού μοῦ προκαλοῦσε ὁ μονότονος θόρυβος τοῦ τραίνου καὶ τὸ ἀκόμη πιὸ μονότονο θέαμα τῆς ἄμμου τῆς ἐρήμου, πού διασχίζαμε, εἶπα στὸν Ἄραβα φίλο μου, μὲ τὸν ὁποῖο συνταξειδεύαμε :

—Διηγήσου μου τὴν ἱστορία τῆς Τζακέγια.

Ἀπὸ πρίν, καθώς συνομιλούσαμε γιὰ τὶς γυναῖκες τῶν ἰθαγενῶν, ὁ φίλος μου μοῦ εἶχε πῆ πὼς ὅταν ἦταν νέος εἶχε ἀγαπήσει μιὰ Ἀραπίνα, πού τὴν ἔλεγαν Τζακέγια, τῆς ὁποίας ἡ ἀγάπη τὸν εἶχε κάνει τότε νὰ πονέση ἀφάνταστα.

—Ἄκουσε, μοῦ εἶπε τότε ἐκεῖνος, ἀρχίζοντας τὴν ἱστορία του, ἐνῶ ἔρριχνε ἕνα βλέμμα ἀτηρημένο ἔξω, πρὸς τὸν ἀπέραντον ὁρίζοντα τῆς ἐρήμου. Ἡ Τζακέγια ἦταν μιὰ μικρὴ Ἀραποποῦλα, πολὺ ὄμορφη, πού μοῦ εἶχε ἀρέσει ὑπερβολικά. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἤμουν νέος, μοναχὸς στὸν κόσμο, καὶ πλούσιος. Εἶχα σπουδάσει στὴν Εὐρώπη καὶ χάρις σ' αὐτό, εἶχα ἀποκτήσει τὶς συνήθειες καὶ τὰ γοῦστα τῶν Εὐρωπαίων. Ἡ Τζακέγια ὅμως μοῦ ἄρεσε περισσότερο ἀπὸ κάθε Εὐρωπαία. Μόλις τὴ γνώρισα, τὴν ἐπῆρα μαζύ μου, σκοπεύοντας νὰ τὴν μορφώσω, νὰ τὴν πολιτίσω καὶ νὰ τὴν μεταβάλω σὲ πλάσμα λεπτὸ καὶ χαριτωμένο. Τῆς ἐπίλεσα μάλιστα ἕνα μικρὸ σπιτάκι σὲ μιὰ ἥσυχη καὶ ἀπόμερη γωνιὰ τοῦ παλαιοῦ Καΐρου, τῆς ἀγόρασα ροῦχα, κοσμήματα, ἀρώματα κ' ὅλα τ' ἀγαθὰ ποὺ μπορεῖ νὰ ποθήση μιὰ γυναῖκα. Τὴν ἔμαθα νὰ κάνη λουτρὸ κάθε μέρα. Τῆς ἔμαθα ἀκόμη συνήθειες Εὐρωπαϊκές... Τὴν ἔκανα, μὲ λίγα λόγια, μιὰ κομψή, χαριτωμένη καὶ φιλάρεσκη κυρία... Τῆς ἔδωσα, τέλος, τὴν ἀγάπη μου.

Τὴν ἀγαποῦσα πάρα πολύ. Τὴν ἐχάιδευα διαρκῶς, τὴν ἐκρατοῦσα τρυφερὰ στὴν ἀγκαλιά μου, περνοῦσα μαζύ της ὧρες ἀλάλητες, τὰ ὡραῖα σεληνοφώτιστα βράδυα, τὰ θερμὰ καὶ φωτεινὰ ἀπογεύματα, ὅταν τὸ σκιάφως τῶν κήπων πέφτει γοητευτικό, μέσα στὸ ἄρωμα τοῦ γιασεμιοῦ καὶ τῆς τριανταφυλλιᾶς, μέσα στὰ σαλονάκια μας, τὰ γεμάτα ἀπὸ τάπητες καὶ ἁπαλὰ μαξιλαράκια, ἀτ' ὅπου ἀκούγαμε τὸν νανουριστικὸ φλοῖσβο τοῦ Νείλου.

Ἡ Τζακέγια ὅμως φερνόταν σὰν μιὰ μικρὴ ἀγρία αἰχμάλωτός μου. Δὲν μοῦ ἀνταπέδιδε καμμιὰ ἀπὸ τὶς τρυφερότητές μου. Δεχόταν τὸν ἔρωτά μου παθητικά. Τί σκεπτόταν τάχα γιὰ μένα ; Τί αἰσθανόταν ;

Μ' ἀγαποῦσε ; Δὲν θὰ μποροῦσα νὰ τὸ βεβαιώσω. Ἦταν ἕνα παράξενο πλάσμα, μιὰ μικρὴ Σφίγξ. Ἄλλοτε τὴν ἔπιανε μιὰ ἀκατάσχετη φλυαρία, ὅπως πάνει ὅλους τοὺς Ἀραπάδες, καὶ ἄλλοτε γινόταν σιωπηλή, ἐπιφυλακτικὴ καὶ ρεμβώδης.

Φανταζόμουν ὅτι μ' ἀγαποῦσε, ἢ μᾶλλον, ἔλπιζα ὅτι θὰ μ' ἀγαπήση.

Δεχόταν ὑποταχτικὰ τὰ τρυφερὰ χάδια μου, τὶς ἐκδηλώσεις τῆς τρυφερότητός μου, τῆς λατρείας μου, μὰ ὅλ' αὐτὰ φαινόντουσαν σὰν νὰ τὴν ξαφνιάζουν. Τὴν ἔκαναν νὰ ἀπορῆ, σὰν κάτι, στὸ ὁποῖο δὲν ἦταν συνηθισμένη. Πολλὲς φορὲς μάλιστα γελοῦσε, ὅπως γελάει κανεὶς μὲ ἕνα πρᾶγμα παράδοξο, καταπληκτικό, κι' ἔπειτα, ἀνοίγοντας τὰ σκοτεινά της μάτια, μὲ κύτταζε σιωπηλή. Φαινόταν σὰν νὰ μὴν καταλάβαινε τὴν ἔννοια τῆς αἰσθηματικότητός μου ἐκείνης, τῆς γεμάτης λατρεία ἀφοσιώσεώς μου, τοῦ παραφόρου ἐκείνου αἰσθήματος, ποὺ τὴν ἐξίψωνε στὰ μάτια μου καὶ τὴν παρουσίαζε σὰν ἕνα εἴδωλο.

Μερικὲς φορὲς μοῦ ἔλεγε μὲ ἔκπληξι :

—Μὰ γιατί ; Γιατί κάνεις ἔτσι ; Μὰ γιατί τὰ κάνεις ὅλ' αὐτά ;.... Γιατί μοῦ λὲς ὅλ' αὐτὰ τὰ πράγματα ;

Φανταζόμουν ὅτι ἔτρεμε γιὰ μένα, γιὰ τὸν «ἀφέντη της», ὅπως μ' ἔλεγε μ' εὐγνωμοσύνη κι' ἀφοσίωσι. Ἐνόμιζι πὼς μὲ συμπαθοῦσε. Εἶχα τὴν ἰδέα ὅτι θὰ τὴν ἔπιανε ἀπελπισία, ἂν τὴν ἄφηνα, ἂν τὴν ἐγκατέλειπα, ἂν τὴν πετοῦσα στὸ βρώμικο καὶ σκοτεινὸ δρόμο, ἀνάμεσα στὸ ἀγροῖκο καὶ βάρβαρο πλῆθος τῶν ἰθαγενῶν.

* * *

Τί αἴνιγμα ποὺ εἶνε ἡ Ἀραβικὴ ψυχή !...

Μιὰ μέρα, ξαφνικά, ἡ Τζακέγια, ξεφεύγοντας ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά μου, ἐπῆρε ὕφος σοβαρὸ καὶ μοῦ εἶπε σφιριχτά :

—Θέλω νὰ φύγω ἀποδῶ !....

—Θέλεις νὰ φύγης ; Καὶ ποῦ θέλεις νὰ πᾶς ; τὴν ρώτησα μὲ ἀπορία.

—Δὲν ξέρω. Θέλω νὰ φύγω !....

—Ἀστειεύεσαι, Τζακέγια ;

—Ὄχι, ὄχι ! Θέλω νὰ φύγω ἀπὸ ἐδῶ μέσα !....

—Μὰ γιατί ; Τί σοῦ ἔκανα ; Σοῦ λείπει τίποτε ; Τί θέλεις ; Πές μου ! Μίλησέ μου ! Θὰ ἱκανοποιήσω τὴν ἐπιθυμία σου... ὅπως πάντα....

—Ὄχι. Δὲν μοῦ λείπει τίποτε... Μοῦ ἔχεις δώσει τόσα πράγματα.... Ἐγὼ ὅμως θέλω νὰ φύγω....

—Μὰ γιατί ;

—Γιατί δὲν εἶσαι ἄνδρας !....

Ἐγὼ γέλασα δυνατά. Τόσο πολὺ ἡ ἀπάντησίς της αὐτὴ ἦταν ἀπροσδόκητη καὶ παράξενη.

—Μά, Τζακέγια, τῆς εἶπα τέλος. Δὲν εἶμαι ἄνδρας ;

—Ναί. Δὲν εἶσαι ἄνδρας. Μὲ φιλᾶς, μὲ παίρνεις στὴν ἀγκαλιά σου, κάθεσαι στὰ πόδια μου, μὲ χαϊδεύεις, πάντα, μοῦ φιλᾶς τὰ χέρια.... Δὲν μὲ δέρνεις καθόλου... Δὲν εἶσαι ἄνδρας !.... Καὶ γι' αὐτὸ θέλω νὰ φύγω ἀποδῶ.....

Ἡ τελευταία αὐτὴ ἀπάντησις μὲ τάραξε, μ' ἐλύπησε πολύ. Δὲν γελοῦσα πειά. Εἶδα, σὰν νὰ εἶχε φωτίσει τὸ μυστήριο μιὰ ἀστραπή, γυμνὴ τὴν γυναικεία ἐκείνη ψυχή, πού ἦταν ἡ ψυχὴ κάθε Ἀράπισσας γυναίκας. Ἔτσι ἦταν, δυστυχῶς... Ἐγὼ δὲν ἐχρησιμοποιοῦσα τὴ βία, δὲν ἤμουν βάναυσος καὶ ἀγροῖκος μαζύ της, σὰν ἐφάντης». Ἄρα, δὲν ἤμουν ἄνδρας. Αὐτὴ ἦταν ἡ λογική της. Αὐτὸ ἦταν τὸ ἔγκλημά μου.

Τὰ λόγια τῆς Τζακέγιας μ' ἔκαναν νὰ πονέσω ὥς τὰ κατάβαθα τῆς ψυχῆς μου. Προσπάθησα, ὁπωσδήποτε, νὰ γυρίσω τὸ πρᾶγμα στὸ ἀστεῖο. Ἦταν ἕνα ἀπόγευμα τοῦ Δεκεμβρίου, χλιαρὸ καὶ γλυκό, σὰν ἀνοιξιάτικο. Θυμοῦμαι ἀκόμη ὅτι τὴν ὥρα ἐκείνη ἕνας μουεζίνης διαλαλοῦσε ἀπὸ τὸ μιναρέ του, μὲ τὴν κλαψιάρικη φωνή του, τὴν ἀφοσίωσί του πρὸς τὸν Θεό του....

Βγῆκα ἀπὸ τὸ σπίτι λυπημένος, σὰν νὰ εἶχα χάσει κάτι πολὺ ἀγαπητό. Ἔνοιωθα μέσα μου κάτι, σὰν προαίσθημα καταστροφῆς.

Ὅταν τὸ ἀράδυ ξαναγύρισα στὴν ἐρωτική φωλιά μου, τὴν βρῆκα σκοτεινή, ἄδεια καὶ σιωπηλή !....

Ἡ Τζακέγια δὲν ἦταν πειὰ ἐκεῖ !...

Εἶχε φύγει, ἔτσι, χωρὶς νὰ μὲ ἀποχωρετήση. Εἶχε φύγει, ποιός ξέρει γιὰ ποῦ... Εἶχε ἐξαφανισθῆ σὰν σκιά, χωμένη μέσα στὴν ἀπέραντη πόλι μὲ τοὺς χίλιους δρομάκους, μὲ τὰ ἄπειρα μυστηριώδη ἄντρα, μὲ τὰ ἀμέτρητα ἐπικίνδυνα κι' ἐπίφοβα καταφύγιά της...

Ποῦ εἶχε πάει ; Ποῦ ;....

Σωριάστηκα ἀπαρηγόρητος ἐπάνω στὰ μαξιλάρια, ποὺ ἦσαν ἀκόμη ζεστὰ ἀπὸ τὸ ἀκούμπισμά της, ποὺ εἶχαν ἀκόμη τὸ ἄρωμά της, τὸ Αἰγυπτιακὸ ἄρωμά της, τὸ μόνο δικό της πρᾶγμα, ποὺ εἶχε μείνει ἐκεῖ μέσα, ἕνα πρᾶγμα φευγαλέο, ὅπως ἐκείνη...

Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα δὲν τὴν ξαναεῖδα, δὲν ἔμαθα τίποτε γι' αὐτήν....

Πέρασαν χρόνια πολλά. Ἐταξείδευσα στὴν Εὐρώπη. Ξαναγύρισα στὴν Αἴγυπτο. Ἄλλες γυναῖκες τράβηξαν τὴν προσοχή μου. Ἄλλες περιπέτειες μ' ἀπασχόλησαν.

Μιὰ μέρα, καθὼς περνοῦσα ἕνα μικρὸ δρομάκο τῆς συνοικίας τῶν ἰθαγενῶν τοῦ Μπούλάκ, εἶδα νὰ προβάλη στὸ πέρασμά μου, μέσα ἀπὸ τὴ λάσπη, μιὰ γυναῖκα μὲ ρυτιδωμένο πρόσωπο. Τὴν ἄκουσα νὰ μὲ φωνάζη μὲ τ' ὄνομά μου.

Στάθηκα ἔκπληκτος.

—Ποιά εἶσαι σύ ; ρώτησα τὴ γυναῖκα.

Ἐκείνη ἀπεκάλυψε τὸ πρόσωπό της.

—Δὲν μὲ γνωρίζεις πειά ; μοῦ εἶπε. Δὲν θυμᾶσαι τὴν Τζακέγια ;

Ἡ Τζακέγια !....

Εἶχα. ἐκεῖ ἀπέναντί μου, ἕνα δυστυχισμένο πλάσμα, γέρικο, ἀρρωστιάρικο, ἀποκτηνωμένο.

—Ἐσύ ; Ἡ Τζακέγια !....

Εἶχε γίνει ἀγνώριστη... Ἔνοιωσα νὰ μοῦ σφίγγη κάτι τὴν καρδιά.

Μοῦ διηγήθηκε τὴ ζωή της, μιὰ ζωὴ γεμάτη ἀθλιότητα καὶ δυστυχία, βάσανα καὶ καταπτώσεις. Ἔπειτα κίνησε νὰ φύγη.

—Γιατί φεύγεις ; τὴν ρώτησα.

Ἔκανε μιὰ χειρονομία καρτερικότητος, σὰν νἄθελε νὰ πῆ ὅτι αὐτὸ ἦταν τὸ πεπρωμένο της, ὅτι ἔτσι τὄθελε ἡ Μοῖρα, ὁ Ἀλλάχ, καὶ ὅτι ἦταν περιττὸ νὰ ἀντισταθῆ.

Τῆς ἔδωσα μερικὰ χρήματα, καὶ μοῦ φαίνεται πὼς ἀκόμη ξαναβλέπω τὰ χέρια ποὺ ἄπλωσε γιὰ νὰ τὰ πάρη. Ὤ, φίλε μου ! Ἦταν ἕνα χέρι σκελεθρωμένο, κοκκαλιάρικο, ρυτιδωμένο, παραμορφωμένο...

Ἀπομακρύνθηκα, μὲ τὴν καρδιὰ παγωμένη, λυπημένος, ἀνατολῶντας μελαγχολικὰ τὴν ἐποχὴ ποὺ τὸ ἴδιο ἐκεῖνο χέρι — ἦταν τότε ἁπαλό, τρυφερό, καθαρό, ἀρωματισμένο καὶ γεμάτο στολίδια — τὸ εἶχα τόσες φορὲς φιλήσει, κρατῶντας τὴ μικρὴ Τζακέγια μέσα στὴν ἀγκαλιά μου, σὲ μιὰ ἀτέλειωτη γιορτὴ τοῦ ἔρωτός μας....

ΕΚΤΩΡ ΜΟΝΤΙΝΙ